HET DIEET

RENÉ VAN SANTEN'S „LES TAMBOURS".

Door de leden van het „Comité Belge de la Haye" is verleden week in den Dierentuin te 's-Gravenhage een voorstelling gegeven van René van Santen's „Les Tambours", een beschrijvend poëem in silhouetten, waarbij het gebruik van de trommel door alle eeuwen heen gedemonstreerd wordt. Zang en voordracht verduidelijkten de voorstelling, waarvan de baten kwamen ten voordeele van de voedselverstrekking in België, het Haagsche Steuncomité en van het werk ten bate van de Belgen in Holland. — Onze foto geeft een der fijne en kunstige van de vertoonde schaduwbeelden weer. *(foto Couvée.)*

Een door-en-door gezonde, fiksche, opgeruimde man was mijnheer Bloem altijd geweest. De menschen wezen hem elkander aan als een soort van model van ongegeneerde levenskracht, van prettige, roodwangige doorvoedheid; ze stieten elkaar aan als hij voorbijkwam, en fluisterden „Wat zeg je ervan?" en „Laat hem óók maar loopen."

En ze lièten hem loopen, en zeiden er heel wat van, veel goeds en veel kwaads, het eerste uit welgezindheid, het tweede uit nijd. Nu, vooral benijders had hij bij hoopjes, want hij zat er warmpjes in. Zàt zeggen wij, want op het oogenblik, dat ons verhaal aanvangt, benijdde hem niemand meer, om de eenvoudige reden, dat hij daareven het tijdelijke met het eeuwige had omgeruild, en het was nu de beurt van zijn erfgenamen om zich in een fameuzen hoop benijders te verheugen. Die erfgenamen waren Eef, 's heeren Bloem's huishoudster, een roodglanzende, welgedane dikkerd van om en bij de zestig, en Morrits, een neef van middelbaren leeftijd, broodmager, en vlug van den honger, failliet en tot op dien dag in het buitenland vertoevend, doch bij ontvangst van het heuglijk, — het, met verlof heuglijk — doodsbericht snel aangewiekt op de vleugelen van het egoisme. En nu was hij neergestreken aan de groote werktafel van den overledene en onderhield hij zich met de weldoorvoede, appelwangige huishoudster over wat hun beiden in deze droeve ure het meest ter harte ging: de nalatenschap.

Ze hadden besloten, elkaar in geenerlei opzicht te bedotten en op dezen gemeenschappelijken grondslag was al heel spoedig het gebouw van een plezierigen omgang verrezen. Onbevangen praatten ze met elkaar, gezeten om een ijzeren kistje, dat op de groote tafel stond, en waaruit Eef telkenmale gevouwen papieren putte, die ze dan opende en voorlas: rekeningen, kwitantiën, aanteekeningen, en zoo meer, en elk der papieren was veelal aanleiding tot een bespreking, nu eens een zakelijke uiteenzetting, dan weer de herinnering aan den doode en diens levensgewoonten.

— De jaarrekening van den slager, de laatste, verklaarde Eef, een kwarto vel openvouwend.

Morrits keek het papier eens in. Meer uit nieuwsgierigheid dan wel om te weten voor hoeveel geld aan karbonade, lapjes, haas, rollade en kalfsoesters die oude dikke oom in de drie honderd vijf en zestig dagen verteerde.

Nadat hij eenige seconden voor zichzelven gelezen had, begon hij luidkeels te lachen, waarbij de mond zich zoo wijd opende, dat het wel leek alsof de arme man poogde zich tegelijk aan weerskanten in zijn eigen ooren te bijten. Eef sprong verschrikt overeind, en staarde met groote cirkelronde oogen van angst den lacher aan.

— Mijn hemel, wat is er, meneer Morrits? kreunde ze met een stem, die, flauw en beverig, feitelijk den naam van stem onwaardig was.

— Wat er is? lachte de neef luidop, — wat er is? Er is niets dan gehakt. 1 Januari ½ pond runder en ½ pond kalfs, 3 Januari ½ pond runder ½ pond kalfs, 5 Januari idem, en zoo maar voort. Aten jelui hier met zijn tweetjes nooit iets anders dan gehakt?

— Nou, is het niet een lekker eten, in de boter gebraden? vroeg Eef, verbaasd over zijn vroolijkheid, — 't is me nogal geen kostelijk ding, zoo'n bal gehakt. Ik lust dat elk oogenblik van den dag wel. Je kunt mij voor 'n bal gehakt, runder-en-kalfs-doormekaar, 's nachts mijn bed uithalen.

— Dat zal ik dan eens doen, gekte de magere neef, terwijl hij zonder erg de rekening toevouwde, steeds kleiner, zoodat de verwonderde Eef vreesde, het papier straks tot voor menschenoogen niet meer waarneembare afmeting herleid te zien.

— Maak me nou niet zenuwachtig, mijnheer Morrits, zei ze schuw, — mijn zenuwen hebben toch de laatste dagen al zoo'n knauw gehad, mijnheer. Het is aldoor, of ik een brok in mijn keel heb.

— Dat zal gehakt zijn, juffrouw, opperde neef, die op zijn manier nog aardig wezen wou ook.

— U maakt er een lolletje van, mijnheer Morrits, aldus begon Eef hare terechtwijzing, en dat gebeurde op dien toon van levensernst, die bejaarde ongehuwde vrouwen zoo wèl kleedt, — u maakt er een lolletje van, maar weet u wel, dat datzelfde gehakt uw oom z'n behoud geweest is....?

— Kom, u maakt me nieuwsgierig, zei neef op een iet wat pedanten, plagerigen toon, wat een broodmager benevens failliet man, die er door een buitenkansje ineens bovenop gekomen is, in één woord walglijk staat, — vertel u me eens iets daarvan.

— Ja, u doet wel erg ongeloovig, maar ik heb de bewijzen bijdehand, hier in hetzelfde kistje moet het recept van het dieet zijn. U moet weten, dat uw oom een en dertig jaar geleden — ik weet dat zoo precies omdat ik toen pas bij hem in betrekking was gekomen, — dat hij een en dertig jaar geleden aan zijn maag sukkelde. Hij had geen eetlust, en dat is een leelijk teeken. Zoolang er eetlust is, is er hoop, zeg ik altijd maar. De goeie man zag bleek, en voelde zich miserabel. Elken morgen even na het opstaan, zoo tegen halfacht, was hij altijd onpasselijk, met permissie. Het pakte hem aan hoor, hij werd mager, onooglijk mager; zijn gezonde roode kleur was d'r geweest; hij leek in die dagen wel wat op u. Enfin, dat is begrijpelijk, want u bent in de familie. Om kort te gaan, het was àl akelig wat eraan was. Op een goeien dag ging hij naar den dokter; de man kon het niet meer harden; anders was hij er niet heengegaan. Hij had nooit van zijn leven een dokter over den vloer gehad; en, met verlof, hij hàd het er niet op, ziet u. Maar kort en goed, hij ging. De dokter onderzocht hem, en zette een heel bedenkelijk gezicht; (hij heeft het me net zoo verteld toen hij thuiskwam; erbij geweest ben ik niet,) en de dokter vroeg hem of hij nog langer leven wou of liever subiet op de begraafplaats terechtkomen, (ik moet nog huilen als ik eraan denk, al moet ik zeggen, dat hij er nou eigenlijk toch op terechtgekomen is, al was het dan ook niet subiet.) Kort en goed, hij wou leven, — toèn tenminste wou hij dat nog, — en daarom schreef de dokter hem een dièet voor van datzelfde gehakt, waar u daareven zoo om gelachen hebt, meneer, en dan van garnalen en kreeft....

— Wàt zegt u? viel de neef uit, — garnalen, kreeft en gehakt voor een zwakke maag?! U denkt een loopje met me te nemen, juffrouw Eef....

— Zoo, denk ik dat? Denk ik dat? blies, vertoornd over zooveel ongeloovigheid, de dikke Eef, en ze werd daarbij zorgwekkend rood en bol, — maar ik zeg, ik, die uw oom als mijn kind verzorgd heb,... hoewel hij mijn vader had kunnen zijn, — ik, die zóó voor hem geweest ben, dat hij na zijn overlijden zóó voor mij geweest is, — al moet ik zeggen, dat hij ook voor iemand, die er niks niemendal voor heeft gedaan ook zóó was...,

ARTISTIEKE SLUITZEGELS.

De internationale relief-etikettenfabrieken J. D. Posthumus te Amsterdam hebben een serie Oorlog-sluitzegels in den handel gebracht, welke vervaardigd is naar ontwerpen van den Kunstschilder Lodewijk Schelfhout te Hilversum. Van deze zeer moderne sluitzegelkunst geven wij hierboven een tweetal afbeeldingen.

VÓÓR EN DÓÓR MILITAIREN.

Door het Haagsche Comité O.O. is Donderdagavond in 't Gebouw voor Kunsten en Wetenschappen te 's-Gravenhage een uitvoering gegeven vóór en dóór militairen, welke door Z.K.H. Prins Hendrik en talrijke autoriteiten werd bijgewoond. Als slotnummer werd een Indische klewangaanval gegeven, geleid door den 1sten luitenant van het O.-I. leger G. W. Borgesius, en uitgevoerd door 26 landstormplichtigen van het depôt IIIe Infanterie-brigade. — Hierboven een foto van het slotnummer, dat zeer veel bijval oogstte. *(foto Couvée.)*